

gjælder den modsatte Regel. Naar 10 Aar blive slaede fast som Gjennemsnit, kommer man til en lavere Sum end efter almindelig kongeriff Lov. Med Hensyn til Specialiteter i Loven skal jeg bemærke, at det forekommer mig — men det kan jo være nødvendigt, jeg skal ikke gjøre nogen Paastand i den Henseende — at det er temmelig længe at vente efter at have ventet i 5 Aar endnu at skulle vente i 3 Aar, inden endelig denne uheldige Afsløsning virkelig bliver iværksat. Det kan være vanffeligt nok at rykke Tiden frem, men jeg vilde ansee dette for ønskeligt. Hovedbestemmelsen er i §. 6, og der er min Hovedanke den, at jeg troer, man er gaaet for vidt, og det efter min Overbeviisning af den simple Grund, at man har overseet de gjældende Bestemmelser, hvilket har hidraget til, at man ialfsald ligeoverfor Væro med Hensyn til Kirketjende er kommen til andre Regler, end jeg troer, man vil komme til, naar Sagen i sin Heelhed sees fra alle Sider. Dette er et saa indviklet Forhold, at det vil være umuligt for et enkelt Medlem at gennemføre Endringer i den Retning. Det kan ikke skee paa anden Maade end ved, at Sagen henvises til et Udvalg, hvor hele den kjedelige Kunde af Actstykker kan tages i Disshyn af Andre end dem, som have en vis Interesse af at varetage Beboernes Sag; jeg skal i sin Tid foreslaae Sagen henvist til et Udvalg.

Sjogsbro: Skjøndt jeg efter de Dplysninger, som ere fremkomne af den sidste ærede Taler, ikke skal have Noget imod, at Sagen henvises til et Udvalg, troer jeg dog, at det vil være rigtigt, at der allerede nu her i Thinget ogsaa lod en Stemme fra En, som særlig har havt Velighed til at sætte sig ind i de paagjældende Forhold, og som dog gaaer i en anden Retning end den, der har lydt fra de to ærede sidste Talere. Det er bekjendt, at ved Sagens Behandling i Landsthinget blev der af Udvalget fremsat det Forslag, at Tiende skulde bestemmes efter 10 Aars Gjennemsnit, men at det blev forkastet efter nærmere Dplysninger, som bleve givne af den høitærede Indenrigsminister og et Medlem af Thinget, som havde særligt Kjend-

skab til Forholdene, og jeg for mit Vedkommende kan slutte mig til de Betragtninger, som ere blevne gjorte gjældende af disse. Jeg har havt god Velighed til at blive fortrolig med de herhenhørende Forhold, saaledes som de findes i de toringlehnste Sogne, idet jeg foruden i min Barndom har høet der i 12 Aar og tillige har været Medlem af et Udvalg, som blev udsat for at fastsætte Tiendebyrden og fordele den blandt samtlige Beboere i et af disse Sogne, ja, jeg havde den Ære at være Formand for dette Udvalg. Det lykkedes os at gennemføre Sagen til Beboernes Tilfredshed og at faae allerhøieste Stadsfæstelse derpaa, saa at jeg altsaa af egen personlig Erfaring kjender de af de ærede Medlemmer omtalte Regler, hvorefter man tidligere er gaaet frem i disse Dele af Landet efter den daværende flesvigiske Lovgivning; men det er rigtigt nok min Mening, at det aldeles ikke gaaer an at optage dem under de nuværende Forhold her i vor Lovgivning. Jeg indrømmer, at adskillige af de Banskeltigheder, som da vare tilstede, nu ere borte. Dengang maatte man for det Første have opnaaet en frivillig og dog juridisk bindende Enighed mellem samtlige Sognebeboere om at slutte sig til en saadan Overenskomst; dernæst, naar man havde faaet Tiendebeløbet for det hele Sogn fastsat, maatte man igjen fordele det paa hver enkelt af Beboerne, og dette uden at man havde nogensomhelst brugelig Skyldsaetning, saaledes at de, der skulde ligne Tiende, maatte paa egen Haand hontiere Jorden og derefter bestemme, hvor stort et Beløb der skulde falde paa hver enkelt Jordlod. Det var ganske vist etendommelige Banskeltigheder, som der i Reglen vilde være ringe Udfigt for at faae overvundne; det lykkedes vel i Hiint Sogn; men det er meget forklarligt, at der var flere Sogne, hvor det ikke kunde gennemføres. Nu ere disse Banskeltigheder for at gennemføre Sagen fjerne ved Hartkornsansættelsen og Indførelsen af Tiendecommissioner; men Gøt bliver tilbage, og det staaer for mig som en uovervindelig Hovedansættelse for os ved at fastsætte Tiendebeløbet efter, hvad der i et Tidrum af 10 Aar har været ydet, og det er den, at det